

Publicerad 2024-02-01 13:14 av Songbird

Ett gammalt ofärdigt utkast av tankar kring en del av min barndom.

Svunnen Tid

Till er små planeter.

jag kommer ihåg den vackra salongen, med de rosa rokokko möblerna jag själv ärvt men inte vet vad att göra av. De är inte gjorda för moderna hem och ändå liksom den gamla flygeln. De prylar jag mest tänker på nu när jag rensar. Hurusom som liten flicka jag en bricka med hemma gjord saft och 7 sorters kakor. min favorit var rullrån. På brickan var en kanna vatten, en liten kanna med saft ett glas med silversked i. Längre trodde jag att de bakades hemma som när vi gjorde Segkakor hos mormor men fick veta att de köptes av bagaren Anna- Lisa. När hon dog kommer jag ihåg att Faster Märtha grät och sade - Vem skall nu baka alla kakor! Egentligen var hon ledsen för att han hade träffat en annan kvinna på en resa visade det sig.

Det var alltid en trekants vikt servett på en asiätt. Den gamla mormors klockan tickade på i en nästan ekande ton. Den hade morfars pappa Leonard gett i gåva till dem från Amerika. Ja där han fastnat efter en vistelse och hade två liv. Esther blev lämnad ensam på släktgården med 6 barn och piga. En hetlevrad dam som snusade och spände för oxen när hon skulle in till stan när hästen var dålig. Man missar inte ett bokat möte skall det ha sagts medan hon stoppade in en snus och åkte iväg.

Inte ett damkorn fanns att se. Det var så prydligt allt. I linne skåpen var det vikt med perfektion. sprayat med linnevatten och räfflade kudd kanter på fodralen. Dukarna pressade liksom linneservetterna.

Ofta fick jag sitta själv där i lilla Te salongen jag inte varför egentligen. Doppa nu jänta, flicke barnet mi. Julklappar och presenter var så väl inslagna och väl genomtänkta och ofta med siden band. Längre bort vid matsals bordet satt ibland Bernhard och rökte på sin pipa. Alltid samma procedur. Han hade ett högtidligt harkl i sig och mycket bestämda fasta rörelser. Nästan som med aggression. Förutom när det kom till mynt och frimärks samlingen. Då var det högsta försiktighet som gällde.

Där satt jag ofta i min klänning och uppsatt hår. Ensam barnet som aldrig var ensam, finurlig där jag satt och hittade karaktärer i allt jag såg från lampor till chiffonjé. Alla sade alltid att jag hade sådan fantasi. Det vackra som rummet jag sällan fick vara i förutom när han hade fått cancer och var döende. Då stod jag vid sängen och sade adjö. Jag kommer ihåg hur jag brukade smyga in i rummet som var det vackraste rum jag sett. Jag brukade stryka på möblerna, den stora sängen. Bara stå och beundra och tänka så här vill jag ha det när jag blir stor. I anslutning var ett makalöst badrum med det vi kallar walk in closet idag. Egentligen mer ett rum i sig. På det vita skrivbordet i hörnet stod en ljusblå kobra telefon. Afton Klänningar på klänningar, det var en flickas dröm. Doften var så ren och fräsch överallt. Det tar tid att ha ett sådant hem och vara husfru. Det var jobbigt tydligen. Ja han var en ungarl som körde sida påvägen till sina jakt resor. Hon visste allt, hon berättade allt. Där satt jag och kramade och tyckte synd om henne och tänkte så skall jag aldrig ha

det. Men mig var han snäll emot. Jag fick alltid köpa 10 öres ur en automat, köra bil, prova gevär, fiska, lära mig magiska tricks.Följa med på tråkiga möten med tråkiga gubbar i fina hus. Gick alltid runt själv och tittade, hamnade ofta i köket där jag fick kakor eller godis.(Konstigt idag äter jag inte godis)

En gång fick jag en barbie. Det visade sig vara första utgåvan av Barbie som var på en ställning. Den en av min dotter (du E;) ber av ena foten på som liten. Kvinnan Elva som gav den ansåg att den var bättre i mina händer.

Det är lustigt hur vissa minnen tonas ut och andra stannar kvar. Nästan alla minnen från huset är så fina och fyllda med glädje. Förutom att det var så strängt med tider och förhållnings sätt. Jag neg som liten och det sitter nästan i än i idag. Niga skulle man göra för de äldre och tacka. Sitt rak i ryggen! Inte konstigt man tidigt blev en lill gammal egensinnig individ. Sedan var det mycket äventyr.

Vi var och hälsade på tomten uppe i bergen några gånger sommar som vinter. Han hade en snickar verkstad med täljda prylar där nissarna jobbade. Ja han bodde däruppe på en gård med hästar och renar och släde. Mitt i ingenstans. Långt vitt skägg. Till idag vet jag aldrig vem han var mer än just " tomten" Jag kommer ihåg när jag kom hem till mina klass kamrater var det ingen som trodde på mig så jag lärde mig att inte säga för mycket om sådant ingen förstod.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Songbird med Poeter.se id #37575 innehar upphovsrätten